

Arrest

nr. 217 403 van 25 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

nationaliteit: Ivoorkust

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

*-tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 7.01.2017.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder geldig visum.

Op 12.08.2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met De heer [D.S.] [°...], die de Guineese nationaliteit heeft. Het feit dat betrokkene de intentie heeft om wettelijk samen te wonen met Dhr. [D.S.] geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene is momenteel zwanger van haar partner [D.S.] en heeft reeds een kind met hem, namelijk [D.M.] [°...], geboren te Antwerpen. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens haar precair verblijf twee kinderen te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat betrokkene sinds de geboorte van haar dochter [D.M.] geen stappen heeft ondernomen om haar verblijf in het Rijk te regulariseren. Betrokkene dient dus terug te keren naar haar land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM" (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. De partner van betrokkene en hun dochtertje kunnen tijdens de aanvraagprocedure betrokkene in het land van herkomst bezoeken en/of door middel van moderne communicatie middelen hun familiale banden onderhouden. Het staat betrokkenen bovendien vrij, in een land waarvan een van hen de nationaliteit heeft, om aldaar hun familiaal leven verder te zetten. Bovendien dient opgemerkt te worden dat gezien betrokkenes dochter nog zeer jong is, de impact van deze tijdelijk scheiding van betrokkene voor het kind de minste impact zal hebben. Het gegeven dat betrokkene een beperkte en relatief korte tijd haar dochter niet dagelijks zal kunnen zien, maakt in beginsel geen onoverkomelijke hinderpaal uit die leidt tot een verbreking of ernstige aantasting van het gezinsleven van betrokkene, haar partner en hun kind en hetzelfde geldt voor het gegeven dat het kind gedurende relatief korte tijd niet omringd zal zijn door beide ouders. Betrokkenes tijdelijke scheiding is dan ook proportioneel wat betreft artikel 8 EVRM."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te

Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de hoorplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verzoekster kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoekster dient terug te keren naar Ivoorkust.

[...] Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoekster.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met haar partner.

Verzoekster en haar partner hebben een duurzame en stabiele relatie, dit blijkt ook duidelijk uit het administratief dossier, het feit dat verzoekster met haar partner wenst samen te wonen toont dit ook aan. Zij dienden een aanvraag tot wettelijke samenwoning in, zij legden bij de politie gelijklopende verklaringen af.

Verzoekster en haar partner hebben momenteel al 1 kind samen en is nu zwanger van hun 2de kindje.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Er wordt gemotiveerd in de beslissing dat

“de partner van betrokkene en hun dochtertje kunnen tijdens de aanvraagprocedure betrokkene in het land van herkomst bezoeken of door middel van moderne communicatiemiddelen hun familiale banden onderhouden... Bovendien dient opgemerkt te worden dat gezien betrokkene dochter nog zeer jong is, de impact van deze tijdelijke scheiding van betrokkene voor het kind de minste impact zal hebben.”

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een grondige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoekster, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het EVRM!

Het is dan ook van verwerende partij niet redelijk om te stellen dat het “de minste impact” zal hebben.

Het dochtertje van verzoekster is momenteel 1,5 jaar. Dit is zeker wel een belangrijke fase in de opgroei/ leven van een kind.

Te stellen dat dit de minste impact zou hebben is dan ook zeer kort door de bocht en zeer onredelijk en wordt op geen enkele manier onderbouwd of toegelicht.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Dat een eventuele terugkeer van verzoekster naar wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

[...]

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Kruispunt Migratie stelt dat: "Verwerende partij moet een belangenafweging (fair balance-toets) maken tussen de belangen van de staat en het belang voor verzoekster om op het grondgebied een gezinsleven op te bouwen. In deze afweging moet verwerende partij voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind!"

Ook de Raad stelt in zijn arrest d.d.31.10.2016 nr. 177 241 dat: "... blijkt op geen enkele wijze uit de bestreden akte of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de 'fair-balance'-toets voorafgaand aan het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben plaatsgevonden. Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan zelf niet tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227 900)."

Zie ook arrest d.d. 21.12.2016 nr. 179890.

Dat ook in het dossier van verzoekster een belangenafweging dient te gebeuren in het belang van het gezin!

Zolang dergelijke hinderpalen niet kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, verzoekster bezit tot op heden een blanco strafblad. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden! Zij woont hier samen met haar partner en kind, heeft hier een onderkomen, tewerkstellingsmogelijkheden, ...

Verzoekster wenst namelijk met haar partner hier in België samen te wonen en heeft daartoe alle stappen ondernomen. Ze legden hierover gelijklopende verklaringen af bij de politie.

Dat er dus wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd. Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier onvoldoende of geen rekening mee te houden!

Uit het administratief dossier van verzoekster blijkt duidelijk dat er aan de relatie van verzoekster met haar partner niet getwijfeld kan worden, ze wonen namelijk ook op hetzelfde adres en verwerende partij heeft hier weet van.

Een eventuele repatriëring van verzoekster zou dan ook een flagrante schending uitmaken van art 8 van het EVRM.

Verwerende partij faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing.

Bovendien schendt deze stelling eveneens het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster en haar partner dienden een aanvraag in tot wettelijke samenwoning.

Desondanks weigert verwerende partij hier rekening mee te houden.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekster en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

Tenslotte schendt deze beslissing de motiveringsplicht

Verwerende partij stelt in zijn beslissing: "het feit dat betrokkene de intentie heeft om wettelijk samen te wonen met dhr. [D.S.] geeft hem niet automatisch recht op verblijf."

Verwerende partij dient minstens te motiveren waarom dit geen schending van art. 8 EVRM inhoudt en niet louter stellen dat het geen automatisch recht op verblijf inhoudt voor verzoeker.

De wettelijke samenwoning met haar partner geeft inderdaad niet automatisch recht op verblijf, maar verwerende partij dient duidelijk te motiveren waarom dit geen schending van art. 8 van het EVRM zou inhouden!

Het feit dat verzoekster met haar partner wettelijk wil gaan samenwonen, duidt op een duurzame relatie. Een terugkeer naar haar land van herkomst zal voor verzoekster wel degelijk een schending van art. 8 van het EVRM inhouden. Zij zal namelijk gescheiden worden van haar partner en kind waardoor zij haar recht op een gezinsleven niet naar behoren zal kunnen uitoefenen.

Dat dit een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht!

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing gevolg is van zijn eigen houding is niet voldoende. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

Tevens schendt deze beslissing de hoorplicht

Daarnaast werd verzoekster hierover nooit gehoord, alvorens haar het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op haar persoonlijk gedrag en die haar belangen zwaar kan treffen, zonder dat haar vooraf de gelegenheid wordt gegeven haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten en haar partner en haar kindje dient achter te laten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekster in haar belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoekster wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Welke persoonlijk gedrag stoort hier de openbare orde om tot een dergelijke beslissing over te gaan en het bevel met opsluiting te verantwoorden.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoekster vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekster de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijz hierbij tevens naar het recent arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RVV 202254).

Het niet horen van verzoekster heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoekster en haar gezinsleven.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoekster, met betrekking tot deze beslissing.”

2.2.1. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt zo uitdrukkelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt vastgesteld dat de verzoekende partij op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum. Verder wordt gemotiveerd dat de intentie van de verzoekende partij om wettelijk samen te wonen met haar partner, die de Guineese nationaliteit heeft, haar niet automatisch recht geeft op verblijf. Een terugkeer naar het land van herkomst staat volgens de verwerende partij niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en brengt geen breuk van de familiale relaties met zich mee. Vervolgens gaat de verwerende partij in op het feit dat de verzoekende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing zwanger was en reeds een jong kind heeft met haar partner. Zij wijst erop dat de verzoekende partij, waar zij tijdens haar precair verblijf tweemaal zwanger werd, tracht de Belgische staat voor een voldongen feit te plaatsen. Ook hier wijst de verwerende partij erop dat dit gegeven de verzoekende partij nog geen automatisch recht op verblijf geeft. De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij sinds de geboorte van haar dochter geen stappen ondernam om haar verblijf in regel te stellen. Zij wijst erop dat de verzoekende partij dient terug te keren naar haar land van herkomst, om daar via de ambassade of het consulaat een verblijfsaanvraag in te dienen. Zij motiveert dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Zij motiveert nog dat de partner en dochter de verzoekende partij tijdens de aanvraagprocedure kunnen bezoeken in haar land van herkomst en/of door middel van moderne communicatiemiddelen hun familiale band kunnen onderhouden. Bovendien staat het de verzoekende partij en haar partner vrij om hun familiaal leven voor te zetten in een land waarvan één van hen de nationaliteit bezit. De verwerende partij wijst nog op de jonge leeftijd van de dochter van de verzoekende partij, waardoor volgens haar de tijdelijke scheiding voor het kind de minste impact zal hebben. Zij stelt dat het gegeven dat de verzoekende partij een beperkte en relatief korte tijd haar dochter niet dagelijks zal kunnen zien, nog geen onoverkomelijke hinderpaal vormt die leidt tot een verbreking of ernstige aantasting van het gezinsleven. Dit geldt volgens de verwerende partij ook voor het gegeven dat het dochtertje gedurende relatief korte tijd niet zal zijn omringd door de beide ouders. De bestreden beslissing betekent volgens de verwerende partij slechts een tijdelijke scheiding van de gezinsleden, die proportioneel is in het kader van artikel 8 van het EVRM.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Zij heeft hierbij ook op afdoende wijze kennis kunnen nemen van de redenen waarom volgens de verwerende partij haar gezinsleven zich niet verzet tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de huidige omstandigheden.

Er blijkt verder niet dat in het bestreden terugkeerbesluit diende te worden gemotiveerd waarom "*de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie*" of waarom er geen grond is voor de toekenning van een verblijfsmachtiging. De bestreden beslissing vormt zo geen antwoord op een aanvraag om verblijfsmachtiging, en er blijkt ook niet dat de verzoekende partij reeds een dergelijke aanvraag indiende.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet of in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter daarnaast niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

De verzoekende partij geeft niet aan te betwisten dat zij zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, waarin in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgegeven. Zij betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, meer bepaald een geldig visum. Zij stelt echter dat de verwerende partij niet zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven. Zij verwijst hierbij naar artikel 8 van het EVRM. Nu de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is voor zover *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* zich hiertegen niet verzetten, dringt een onderzoek van deze ingeroepen schending zich op.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *‘familie- en gezinsleven’*, noch het begrip *‘privéleven’*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij of zij zich beroept.

De verzoekende partij beroept zich op een gezinsleven met haar partner en hun gezamenlijke kind. Zij stelt nog opnieuw zwanger te zijn van haar partner. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven, en dus van een duurzame en stabiele relatie, wordt door de verwerende partij in de bestreden beslissing niet betwist. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat dit gezinsleven in rekening is gebracht.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu dient te worden aangenomen dat de situatie van de verzoekende partij deze is van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt. In deze situatie is er geen inmenging in enig privé- of gezinsleven, en dient geen toetsing plaats te vinden overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr.

28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij omtrent het ingeroepen gezinsleven een belangenafweging heeft doorgevoerd. Zo kan hierin worden gelezen als volgt:

“Op 12.08.2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met De heer [D.S.] [°...], die de Guineese nationaliteit heeft. Het feit dat betrokkene de intentie heeft om wettelijk samen te wonen met Dhr. [D.S.] geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene is momenteel zwanger van haar partner [D.S.] en heeft reeds een kind met hem, namelijk [D.M.] [°...], geboren te Antwerpen. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens haar precair verblijf twee kinderen te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat betrokkene sinds de geboorte van haar dochter [D.M.] geen stappen heeft ondernomen om haar verblijf in het Rijk te regulariseren. Betrokkene dient dus terug te keren naar haar land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM" (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. De partner van betrokkene en hun dochtertje kunnen tijdens de aanvraagprocedure betrokkene in het land van herkomst bezoeken en/of door middel van moderne communicatie middelen hun familiale banden onderhouden. Het staat betrokkenen bovendien vrij, in een land waarvan een van hen de nationaliteit heeft, om aldaar hun familiaal leven verder te zetten. Bovendien dient opgemerkt te worden dat gezien betrokkenes dochter nog zeer jong is, de impact van deze tijdelijk scheiding van betrokkene voor het kind de minste impact zal hebben. Het gegeven dat betrokkene een beperkte en relatief korte tijd haar dochter niet dagelijks zal kunnen zien, maakt in beginsel geen onoverkomelijke hinderpaal uit die leidt tot een verbreking of ernstige aantasting van het gezinsleven van betrokkene, haar partner en hun kind en hetzelfde geldt voor het gegeven dat het kind gedurende relatief korte tijd niet omringd zal zijn door beide ouders. Betrokkenes tijdelijke scheiding is dan ook proportioneel wat betreft artikel 8 EVRM.”

Er dient te worden onderzocht of de verwerende partij bij deze belangenafweging de verschillende relevante elementen in rekening heeft gebracht en hierbij op zorgvuldige en redelijke wijze tot haar beoordeling is gekomen. Het komt de verzoekende partij hierbij toe concrete elementen aan te reiken die maken dat de doorgevoerde belangenafweging niet deugdelijk was. Zij kan er zich niet zonder meer toe beperken te stellen dat de gemaakte afweging onvoldoende was of er geen grondige afweging heeft plaatsgevonden.

Uit de hierboven weergegeven beoordeling blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de relatie van de verzoekende partij, met haar intentie om wettelijk samen te wonen met haar partner, met haar zwangerschap en met het minderjarig kind van de verzoekende partij en haar partner. De

verzoekende partij kan niet dienstig het tegendeel voorhouden. De verwerende partij is van oordeel dat de verzoekende partij als gevolg van de bestreden beslissing hoogstens tijdelijk wordt gescheiden van haar gezinsleden, waar zij een aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in België moet indienen vanuit haar herkomstland. Zij is van mening dat een dergelijke scheiding niet disproportioneel is in het licht van het ingeroepen gezinsleven. Zij is hierbij van mening dat de partner en het gemeenschappelijk kind de verzoekende partij kunnen bezoeken in het herkomstland en/of contacten kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Het gezinsleven kan volgens de verwerende partij ook worden verdergezet in een land waarvan een van hen de nationaliteit heeft.

De verzoekende partij stelt dat haar dochtertje anderhalf jaar oud is, wat een belangrijke fase is in het leven van haar kind, waardoor het volgens haar onredelijk is om te stellen dat haar terugkeer '*de minste impact*' zal hebben op het kind.

Hoewel de vermelding in de bestreden beslissing dat, gelet op de nog zeer jonge leeftijd van het kind, een tijdelijke scheiding "*de minste impact zal hebben*" voor het kind enigszins ongelukkig en ongenueanceerd is, moet rekening worden gehouden met de overige motieven in de bestreden beslissing. De verwerende partij overwoog evenzeer dat de bestreden beslissing geen disproportionele inmenging in het gezinsleven vormt waar de partner en het kind de verzoekende partij tijdens de aanvraagprocedure kunnen bezoeken in het herkomstland en zij ook via de moderne communicatiemiddelen de familiale banden kunnen onderhouden. Nog merkte de verwerende partij in dit verband op dat in casu niet blijkt dat het gegeven dat de verzoekende partij en het kind elkaar gedurende een beperkte en relatief korte tijd niet dagelijks kunnen zien een onoverkomelijke hinderpaal uitmaakt die leidt tot een verbreking of ernstige aantasting van het gezinsleven. De verwerende partij gaf hierbij nog aan dat niet blijkt dat de belangen van het kind worden miskend waar dit kind gedurende een relatief korte periode niet zal zijn omringd door de beide ouders. De verwerende partij zag daarnaast evenmin ernstige hinderpalen voor een verderzetting van het gezinsleven buiten België, in een van de landen van herkomst. Deze overige motieven zijn op zichzelf reeds voldoende draagkrachtig.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nalaat om te concretiseren waarom de huidige levensfase van haar kind haar continue aanwezigheid vereist, en de gezinsbanden niet tijdelijk kunnen worden onderhouden door middel van regelmatige bezoeken en de moderne communicatiemiddelen. Zij betwist niet dat regelmatige bezoeken en contacten via de moderne communicatiemiddelen mogelijk zijn. Nu het kind nog niet leerplichtig is, kan de verzoekende partij het kind ook steeds met zich meenemen naar haar herkomstland, om samen met haar de uitkomst van een aldaar op te starten procedure af te wachten. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat de verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende immigratie-wetgeving, haar gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Daarenboven weerlegt zij het motief ook niet dat het gezinsleven ook redelijkerwijze mogelijk is in een van de landen van herkomst van de partners, minstens voor de duur van de behandeling van de door de verzoekende partij in te dienen verblijfsaanvraag, en in dit verband geen noemenswaardige hinderpalen voorliggen. Gelet op de zeer jonge leeftijd van het kind staan diens belangen hieraan niet in de weg.

Er blijkt in thans voorliggende omstandigheden niet dat de banden tussen de gezinsleden worden verbroken, of de verzoekende partij wordt verhinderd een band met haar kind op te bouwen. De verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat enig concreet aspect in de belangenafweging niet of onvoldoende in rekening werd gebracht of de doorgevoerde belangenafweging kennelijk onredelijk of disproportioneel is.

Er blijkt in het voorliggende dossier ook niet dat de verzoekende partij op enig ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in België, zodat ook niet blijkt dat zij of haar partner enige verwachting konden koesteren dat zij het beoogde gezinsleven in België konden leiden.

De verzoekende partij maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat het bestuur bij zijn motivering inzake het ingeroepen gezinsleven is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld en evenmin dat hierbij geen redelijke of proportionele belangenafweging werd doorgevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat de verzoekende partij een blanco strafblad zou hebben, maakt niet dat hierover anders moet worden geoordeeld.

Met betrekking tot enig privéleven van de verzoekende partij dat losstaat van het ingeroepen gezinsleven worden geen concrete elementen naar voor gebracht. De verzoekende partij maakt niet

aannemelijk dat zij, los van haar gezinsleven, duurzame banden met dit land heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.2.4. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Het louter op algemene wijze betogen dat het dossier niet grondig is onderzocht of dat het geheel van het dossier diende te worden onderzocht, laat de Raad ook nog niet toe vast te stellen dat het bestuur niet is tegemoet gekomen aan de zorgvuldigheidsplicht. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat de feiten in de door haar aangehaalde rechtspraak van de Raad waarin een fragmentarische beoordeling van de voorliggende stukken werd vastgesteld gelijkaardig zijn aan deze in de thans voorliggende zaak. Zo duidt zij in casu ook niet welke documenten dan in hun geheel dienen te worden bekeken en op welke wijze aldus tot een andere beoordeling kon worden gekomen. Arresten van de Raad hebben ook geen precedentswaarde.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.5. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168). De verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met de door haar en haar partner afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel het tegendeel. De verzoekende partij toont verder geenszins aan dat dit enkele gegeven dan reeds maakt dat zij enige gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat haar niet langer bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, niettegenstaande haar illegale verblijfssituatie. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet met concrete argumenten aannemelijk gemaakt.

2.2.6. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die is gegrond op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887). In dit verband merkt de Raad op dat de verzoekende partij evenwel niet aantoonde dat zij bij een gehoor nog nuttige informatie had kunnen meedelen die niet reeds in rekening werd gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing en die aanleiding zou hebben kunnen geven tot een andere beoordeling, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel. Een voldoende belang bij dit onderdeel van het middel blijkt niet.

2.2.7. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend februari tweeduizend negentien door:

mevr. I.CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS